ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 21ης Οκτωβρίου 1996 *

Στην υπόθεση T-107/96 R,

Pantochim SA, εταιρία βελγικού δικαίου με έδρα το Feluy (Βέλγιο), εκπροσωπούμενη από τον Jacques H. J. Bourgeois, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Marc Loesch, 11, rue Goethe,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Gérard Rozet, νομικό σύμβουλο, επικουρούμενο από τον Hervé Lehman, δικηγόρο Παρισιού, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση λήψεως προσωρινού μέτρου, με την οποία ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να επιβάλει στη Γαλλία, στο πλαίσιο διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, να απαλλάξει την αιτούσα, προσωρινώς και για ποσότητα 20 000 τόνων ετησίως, από τον φόρο επί του ντήζελ βιολογικής προελεύσεως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η αιτούσα εταιρία Pantochim SA, με έδρα το Feluy (Βέλγιο), είναι θυγατρική της εταιρίας Società italiana serie acetica sintetica (στο εξής: Sisas), η οποία εδρεύει στο Μιλάνο (Ιταλία). Η Pantochim έχει στο Feluy μονάδα παραγωγής πετρελαίου φυτικής προελεύσεως, το οποίο ονομάζεται Sisoil E. Το Sisoil E είναι μεθυλικός εστέρας φυτικών ελαίων, μπορεί δε να χρησιμοποιηθεί αυτούσιο ή σε μίγμα με άλλα κλασικά πετρέλαια ως καύσιμο κινητήρων και θερμάνσεως.

Επί της αιτήσεως απαλλαγής από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως

2 Το άρθρο 32 του γαλλικού νόμου επί του προϋπολογισμού του 1992 (νόμος 91-1322 της 30ής Δεκεμβρίου 1991), ο οποίος δημοσιεύθηκε στο *Journal officiel de la République française* της 31ης Δεκεμβρίου 1991, σ. 17229), απαλλάσσει έως τις 31 Δεκεμβρίου 1996 από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως τους εστέρες ραφινελαίου και ηλιανθελαίου που χρησιμοποιούνται ως υποκατάστατα του πετρελαίου οικιακής χρήσεως και του μαζούτ καθώς και την αιθυλική αλκοόλη που παράγεται από τα σιτηρά, τον ηλίανθο, τα γεώμηλα και τα τεύτλα και ενσωματώνεται στα καύσιμα σούπερ και τις βενζίνες, και τα παράγωγα της εν λόγω αλκοόλης. Η υπουργική απόφαση της 27ης Μαρτίου 1992, περί εφαρμογής του άρθρου 32, θεσπίζει τα κριτήρια για την υπαγωγή στην απαλλαγή αυτή. Ειδικότερα, ορίζει ότι τα εν λόγω προϊόντα πρέπει να χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο πειραματικού σχεδίου και να παράγονται σε μονάδες θεωρούμενες ως «μονάδες-πιλότοι» (άρθρα 3 και 5). Προκειμένου μια εγκατάσταση παραγωγής ή ένα σύνολο εγκαταστάσεων παραγωγής να αποτελέσει μονάδα-πιλότο, πρέπει να έχει λάβει υπουργική έγκριση (άρθρο 6).

3 Η Sisas εκδήλωσε, ήδη από τον Νοέμβριο του 1992, προς τις γαλλικές διοικητικές αρχές το ενδιαφέρον της να θεωρηθεί ως μονάδα-πιλότος η θυγατρική της εταιρία Pantochim και, ειδικότερα, το εργοστάσιο του Feluy. Μέχρι σήμερα δεν της έχει χορηγηθεί η σχετική έγκριση.

4 Ειδικότερα, με έγγραφο της 21ης Ιουνίου 1996, το οποίο απηύθυνε στον δικηγόρο της Pantochim, ο Γάλλος Υπουργός Γεωργίας, Αλιείας και Τροφίμων παρατηρεί ότι, σύμφωνα με επιτόπια έρευνα, το εργοστάσιο του Feluy έχει ικανότητα παραγωγής υπερβαίνουσα την ποσότητα για την οποία ζητήθηκε έγκριση. Όμως, δεδομένου ότι η οδηγία 92/81/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 19ης Οκτωβρίου 1992, για την εναρμόνιση των διαρθρώσεων των ειδικών φόρων κατανάλωσης που επιβάλλονται στα πετρελαιοειδή (ΕΕ L 316, σ. 12), δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να εφαρμόζουν πλήρεις ή μερικές απαλλαγές ή μειώσεις του συντελεστή του φόρου καταναλώσεως παρά μόνον εντός του αποκλειστικού πλαισίου των σχεδίων-πιλότων που καθορίζονται από την παραγωγική ικανότητα των εγκαταστάσεων, για το επίδικο εργοστάσιο δεν μπορούσε να παρασχεθεί καμία έγκριση. Επιπλέον, ο υπουργός ανέφερε ότι, δεδομένου ότι εκκρεμούσε ενώπιον της Επιτροπής διαδικασία ελέγχου του συμβατού της γαλλικής νομοθεσίας με την κοινή αγορά, οι γαλλικές αρχές αδυνατούσαν να χορηγήσουν οποιαδήποτε νέα έγκριση. Προσέθετε ότι «στο μέτρο που οι προτάσεις που είχαν υποβληθεί στην Επιτροπή θα [γίνονταν] δεκτές και θα [επέτρεπαν] την περάτωση των εκκρεμών διαδικασιών, η εταιρία Pantochim θα [μπορούσε], όπως κάθε άλλη κοινοτική επιχείρηση παραγωγής βιοκαυσίμων, να ζητήσει τη χορήγηση εγκρίσεως στο πλαίσιο δημόσιας διαδικασίας, βάσει κριτηρίων και κανόνων που θα [καθορίζονταν] τηρουμένων αυστηρώς των κανόνων του ανταγωνισμού και θα [ανακοινώνονταν] στους ενδιαφερομένους επιχειρηματίες».

Επί της διοικητικής διαδικασίας που αφορά τη γαλλική νομοθεσία περί απαλλαγής των βιοκαυσίμων από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως

5 Στις 7 Δεκεμβρίου 1994, η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ σχετικά με τη γαλλική νομοθεσία περί απαλλαγής των βιοκαυσίμων από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως. Η Επιτροπή πληροφόρησε σχετικά τις γαλλικές αρχές με έγγραφο της 12ης Δεκεμβρίου 1994.

6 Μια ανακοίνωση «δυνάμει του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΚ (...) σχετικά με τις ενισχύσεις που αποφάσισε να χορηγήσει η Γαλλία στον τομέα των βιοκαυσίμων» δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της 9ης Ιουνίου 1995 (ΕΕ C 143, σ. 8).

7 Στο πλαίσιο αυτής της διοικητικής διαδικασίας, η Sisas υπέβαλε παρατηρήσεις στις 29 Ιουνίου 1995. Επιπλέον, ζήτησε από την Επιτροπή, πρώτον, «να αναγνωρίσει ότι, λόγω των κανόνων αυτών που αντιβαίνουν στο άρθρο 95 της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, η ενίσχυση που χορηγεί η Γαλλία στην παραγωγή ντήζελ βιολογικής προελεύσεως δεν συμβιβάζεται με την κοινή αγορά υπό την έννοια του άρθρου 92 της ως εν λόγω Συνθήκης», δεύτερον, «να κρίνει ότι η Γαλλία οφείλει να τροποποιήσει αυτήν την ενίσχυση ούτως ώστε να υπαχθεί στο ίδιο ευνοϊκό καθεστώς το ντήζελ βιολογικής προελεύσεως το οποίο παράγεται σε άλλα κράτη μέλη και παραδίδεται εντός της Γαλλίας» και, τρίτον, «να λάβει τα επιβαλλόμενα προσωρινά μέτρα, ζητώντας από τη Γαλλία να χορηγήσει, το συντομότερο δυνατόν, έγκριση "μονάδας-πιλότου" στο εργοστάσιο της Sisas στο Feluy προσωρινά και για ετήσια ποσότητα 20 000 τόνων για το 1995».

8 Επειδή δεν έλαβε καμία απάντηση από την Επιτροπή, η Sisas, με επιστολή της 29ης Μαρτίου 1996, απηύθυνε όχληση στην Επιτροπή. Επαναλαμβάνοντας τα αιτήματα που περιέχονταν στην επιστολή της 29ης Ιουνίου 1995, κάλεσε την Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 175 της Συνθήκης ΕΚ, να λάβει θέση εντός προθεσμίας δύο μηνών. Προσέθεσε ότι ζητούσε τα ανωτέρω με την επιφύλαξη «του δικαιώματος της θυγατρικής της εταιρίας Pantochim SA να ζητήσει από το γαλλικό Δημόσιο καθώς και από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα την αποκατάσταση της σημαντικής οικονομικής ζημίας την οποία υπέστη η Pantochim λόγω του εκ του νόμου αποκλεισμού της από τη γαλλική αγορά ντήζελ βιολογικής προελεύσεως υπέρ του οποίου ισχύει φορολογική απαλλαγή από το 1993».

9 Η Επιτροπή, με έγγραφο που απηύθυνε στον δικηγόρο της Sisas στις 24 Μαΐου 1996, γνωστοποίησε ότι η εν λόγω επιστολή της 29ης Μαρτίου 1996 είχε πρωτοκολληθεί ως καταγγελία σκοπούσα στην κίνηση της διαδικασίας λόγω παραβάσεως δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΚ.

Διαδικασία

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Ιουλίου 1996, η Pantochim άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε, αφενός, δυνάμει του άρθρου 175 της Συνθήκης, τη διαπίστωση της αδράνειας της Επιτροπής, καθόσον παρέλειψε να απαγορεύσει, στο πλαίσιο της διαδικασίας που κινήθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης σχετικά με τη φορολογική απαλλαγή των βιοκαυσίμων στη Γαλλία, την εισάγουσα διακρίσεις φορολογική αυτή απαλλαγή και, αφετέρου, την αποκατάσταση της ζημίας που η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη από την εν λόγω αδράνεια της Επιτροπής.

11 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Ιουλίου 1996, η προσφεύγουσα υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 186 της Συνθήκης ΕΚ, την υπό κρίση αίτηση λήψεως προσωρινού μέτρου, με την οποία ζήτησε «να υποχρεωθεί η Επιτροπή να επιβάλει, στο πλαίσιο της διαδικασίας που έχει κινηθεί κατά το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, στη Γαλλία [να της] χορηγήσει, προσωρινώς, τη ζητούμενη ποσόστωση ντήζελ βιολογικής προελεύσεως η οποία μπορεί να τύχει της απαλλαγής από τον ισχύοντα φόρο καταναλώσεως».

12 Η Επιτροπή υπέβαλε τις γραπτές παρατηρήσεις της με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου την 1η Αυγούστου 1996.

13 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τα επιχειρήματά τους στις 7 Οκτωβρίου 1996.

Σκεπτικό

14 Δυνάμει των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης και του άρθρου 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, περί ιδρύσεως Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 8ης Ιουνίου 1933 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο μπορεί, αν κρίνει ότι τούτο επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή της εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή άλλα αναγκαία προσωρινά μέτρα.

15 Το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προβλέπει ότι οι αιτήσεις για τη λήψη προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του μέτρου που ζητείται. Τα ζητούμενα μέτρα πρέπει να έχουν προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζουν την απόφαση επί της ουσίας (βλ. διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 8ης Οκτωβρίου 1996, T-84/96 R, Cipeke κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1313, σκέψη 23).

Επιχειρήματα των διαδίκων

Επί του παραδεκτού της κύριας προσφυγής

16 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η υπό κρίση αίτηση πρέπει να κριθεί απαράδεκτη, καθόσον η κύρια προσφυγή είναι απαράδεκτη διότι η προσφεύγουσα δεν τήρησε τη διαδικασία του άρθρου 175 της Συνθήκης ούτε έχει δικαίωμα να κινήσει τη διαδικασία αυτή.

17 Πρώτον, η Επιτροπή υπενθυμίζει, αφενός, ότι ο κοινοτικός νομοθέτης, ορίζοντας ότι κάθε πρόσωπο μπορεί να προσφύγει στην κοινοτική δικαιοσύνη αφού προηγουμένως το κοινοτικό όργανο έχει κληθεί να ενεργήσει (άρθρο 175, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης), υπονοούσε ότι η όχληση πρέπει να προέρχεται από το ίδιο πρόσωπο το οποίο ασκεί την προσφυγή κατά παραλείψεως και, αφετέρου, ότι η νομολογία έχει θεωρήσει αυτή την υποχρέωση προηγουμένης προσκλήσεως προς ενέργεια ως ουσιώδη αρχική τυπική προϋπόθεση του παραδεκτού της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 1959, 17/57, de Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 295, και, πλέον πρόσφατα, απόφαση του Πρωτοδικείου της 18ης Σεπτεμβρίου 1992, T-28/90, Asia Motor France, Συλλογή 1993, σ. II-2285). Συνεπώς, λαμβανομένου υπόψη του ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, το έγγραφο οχλήσεως το απηύθυνε στην Επιτροπή η Sisas ενώ η προσφυγή κατά παραλείψεως ασκήθηκε από την Pantochim, η υπό κρίση προσφυγή είναι απαράδεκτη.

18 Εξάλλου, μολονότι η Pantochim είναι θυγατρική της Sisas, η προσφεύγουσα πρέπει να θεωρηθεί, κατά την άποψη της καθής, ως χωριστό νομικό πρόσωπο σε σχέση προς τη μητρική εταιρία, δεδομένου ότι, για την εκτίμηση του παραδεκτού των προσφυγών, οι δικονομικοί κανόνες ουδέποτε λαμβάνουν υπόψη τους οικονομικούς δεσμούς που υφίστανται ενδεχομένως μεταξύ των νομικών προσώπων.

19 Δεύτερον, η καθής θεωρεί ότι η Pantochim δεν μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή κατά παραλείψεως διότι δεν θα ήταν ο αποδέκτης της πράξεως την οποία, κατά την αιτούσα, θα ήταν υποχρεωμένη η Επιτροπή να εκδώσει περί του συμβιβαστού της γαλλικής νομοθεσίας με το κοινοτικό δίκαιο. Συγκεκριμένα, κατά το άρθρο 175, τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης, ένα πρόσωπο τότε μόνο μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως όταν είναι ο μελλοντικός αποδέκτης της νομικής πράξεως την οποία το καθού όργανο θα υποχρεωθεί να εκδώσει (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Ιουνίου 1982, 246/81, Lord Bethell κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 2277, σκέψη 16, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 23ης Ιανουαρίου 1991, Τ-3/90, Prodifarma κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-1, σκέψεις 35 και 37).

20 Ειδικότερα, σε περιπτώσεις όπως η υπό κρίση, η οποία αφορά διαδικασία στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, το άρθρο 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης δεν αναγνωρίζει, κατά την καθής, στις επιχειρήσεις που ενδιαφέρονται να συμμετάσχουν στη διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής παρά μόνον δικαίωμα υποβολής παρατηρήσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιανουαρίου 1973, 70/72, Επιτροπή κατά Γερμανίας, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 609, σκέψη 19). Όμως, λαμβανομένου υπόψη, αφενός, ότι οι δυνατότητες ασκήσεως προσφυγής δυνάμει του άρθρου 175 είναι περισσότερο περιορισμένες από τις προβλεπόμενες στο άρθρο 173 και ενόψει, αφετέρου, του ειδικού χαρακτήρα της διαδικασίας στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, μια τρίτη ενδιαφερομένη επιχείρηση, η οποία, όπως εν προκειμένω, έχει υποβάλει παρατηρήσεις κατ' εφαρμογήν του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, δεν μπορεί να ασκήσει παραδεκτώς προσφυγή κατά παραλείψεως βάλλουσα κατά της μη λήψεως αποφάσεως εκ μέρους της Επιτροπής.

21 Τέλος, έστω και αν υποτεθεί ότι το παραδεκτό της προσφυγής κατά παραλείψεως πρέπει να εκτιμάται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η κύρια προσφυγή της Pantochim είναι εξίσου απαράδεκτη. Συγκεκριμένα, κατά τη νομολογία του Πρωτοδικείου, μια επιχείρηση δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι την αφορά ατομικά μια απόφαση περί εγκρίσεως γενικού συστήματος ενισχύσεων όπως το υπό κρίση, καθόσον, στο πλαίσιο ενός τέτοιου γενικού συστήματος, «η ύπαρξη συγκεκριμένου δικαιούχου και, επομένως, η ύπαρξη πραγματικής ανταγωνίστριας επιχειρήσεως του εν λόγω δικαιούχου προϋποθέτει συγκεκριμένη εφαρμογή του συστήματος ενισχύσεων με τη χορήγηση ατομικών ενισχύσεων» (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, Τ-398/94, Scheeppvaart κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-477).

22 Η αιτούσα, από την πλευρά της, επικαλούμενη την απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιανουαρίου 1986, 169/84, Cofaz κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1986, σ. 391, σκέψη 22), θεωρεί ότι η απόφαση την οποία η Επιτροπή παρέλειψε να εκδώσει τη θίγει λόγω ορισμένων ιδιαιτέρων ιδιοτήτων της καθώς και λόγω της πραγματικής καταστάσεως που τη διακρίνει σε σχέση προς κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, την εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο με τους αποδέκτες της αποφάσεως. Κατά την αιτούσα, αυτή είναι η μόνη επιχείρηση που ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση της Επιτροπής προς υποβολή παρατηρήσεων, η οποία περιέχεται στην ανακοίνωση που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 9 Ιουνίου 1995. Είναι, επίσης, το μόνο θύμα των εισαγουσών διακρίσεις ρυθμίσεων, δυνάμει των οποίων χορηγείται εντός της Γαλλίας απαλλαγή από τον φόρο επί των βιοκαυσίμων, καθόσον είναι η μόνη επιχείρηση, μεταξύ των παραγωγών της Κοινότητας, η οποία είναι πράγματι ανταγωνιστική όσον αφορά τις παραδόσεις ντήζελ βιολογικής προελεύσεως εντός της Γαλλίας σε ανταγωνιστική τιμή. Ως εκ τούτου, δεν υφίσταται αμφιβολία ότι η παράλειψη της Επιτροπής θίγει τα «νόμιμα συμφέροντά της», καθόσον οι κανόνες που έχει θεσπίσει η Γαλλία για την απαλλαγή των βιοκαυσίμων από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως επηρεάζουν ουσιαστικά τη θέση της στην εν λόγω αγορά.

23 Η αιτούσα υπογραμμίζει ότι η επίδικη υποχρέωση δεν είναι η υποχρέωση της Επιτροπής να κινήσει διαδικασία βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, αλλά η βαρύνουσα το ίδιο όργανο υποχρέωση, αφ' ης στιγμής κινηθεί η διαδικασία αυτή, να την περατώσει εντός ευλόγου χρόνου, σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Στην υπό κρίση περίπτωση, η Επιτροπή, λαμβανομένου υπόψη ότι το έγγραφο οχλήσεως της απεστάλη στις 29 Μαρτίου 1996, διέθετε ένα πέραν του ευλόγου χρονικό διάστημα προκειμένου να περατώσει αυτή τη διαδικασία (διάταξη του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1979, 59/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays κατά Επιτροπής, Rec. 1979, σ. 2425), καθόσον ιδίως είχε ενημερωθεί περί του ότι η Γαλλική Κυβέρνηση καθορίζει τις ποσοστώσεις που μπορούν να τύχουν φορολογικής απαλλαγής ανά έτος εμπορίας και ότι το έτος εμπορίας αρχίζει κατά κανόνα την 1η Ιουλίου και λήγει στις 30 Ιουνίου του επομένου έτους.

Επί της νομιμότητας του ζητουμένου προσωρινού μέτρου

24 Η Επιτροπή αμφισβητεί επίσης τη νομιμότητα του ζητουμένου μέτρου, υποστηρίζοντας ότι αντιβαίνει στις αρχές των άρθρων 92 και 93 της Συνθήκης.

25 Πρώτον, κατά την καθής, το ζητούμενο μέτρο, εφόσον χορηγηθεί, θα πρέπει να απευθύνεται, ανεξαρτήτως της διατυπώσεώς του, προς τη Γαλλία. Όμως, εφόσον η Γαλλία δεν συμμετέχει στη διαδικασία, η επιβολή της υποχρεώσεως, την οποία ζητεί η Pantochim, θα συνιστούσε παράβαση του κανόνα σύμφωνα με τον οποίο, προτού θεσπιστεί ένα συντηρητικό μέτρο δυνάμει των άρθρων 92 και 93 της Συνθήκης, πρέπει να παρέχεται η δυνατότητα στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να εκφράσει τις απόψεις του σχετικά με το σχεδιαζόμενο μέτρο (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1990, C-301/87, Γαλλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-307, σκέψη 19).

26 Δεύτερον, η καθής υποστηρίζει ότι ουδόλως μπορεί η Επιτροπή να επιβάλει σε κράτος μέλος, στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, να τροποποιήσει προσωρινώς τη χορηγούμενη ενίσχυση· μπορεί μόνον να επιβάλει την αναστολή της καταβολής της ενισχύσεως και να ζητήσει τη διαβίβαση των αναγκαίων εγγράφων, πληροφοριών και στοιχείων για την εξέταση του συμβιβαστού της εν λόγω ενισχύσεως με την κοινή αγορά (προμνησθείσα απόφαση του Δικαστηρίου Γαλλία κατά Επιτροπής και απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1996, C-39/94, SFEI κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. I-3547, σκέψη 45).

27 Τρίτον, η καθής υποστηρίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, σε περίπτωση ασυμβιβάστου της ενισχύεως με την κοινή αγορά, η απόκτηση δικαιώματος επί της ενισχύσεως αυτής από επιχείρηση η οποία δεν επωφελείται από αυτήν θα αντέβαινε στις αρχές των άρθρων 92 και 93 της Συνθήκης.

28 Τέλος, η Επιτροπή επικαλείται τη νομολογία (ιδίως τη διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Ιουνίου 1987, 142/87 R, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2589) σύμφωνα με την οποία η δυνατότητα ασκήσεως ενδίκων μέσων του εθνικού δικαίου προς αποφυγή της προκλήσεως ζημίας δικαιολογεί την απόρριψη της αιτήσεως λήψεως προσωρινών μέτρων. Στην υπό κρίση περίπτωση, κατά την καθής, η αιτούσα μπορούσε να προσβάλει την υπουργική απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η αίτηση χορηγήσεως εγκρίσεως ενώπιον των γαλλικών διοικητικών δικαστηρίων. Η αιτούσα μπορούσε επίσης, στο μέτρο που η επίδικη ενίσχυση, κατά την Επιτροπή, δεν κοινοποιήθηκε, να ζητήσει από το εθνικό δικαστήριο, βάσει του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης, να διατάξει την αναστολή της καταβολής της,

ή ακόμα και την επιστροφή της (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires και Syndicat national des négociants et transformateurs de saumons, Συλλογή 1991, σ. I-5505, και προμνησθείσα απόφαση SFEI κατά Επιτροπής).

29 Κατά την αιτούσα, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της αντιδίκου, οι κρίσιμες διατάξεις εν προκειμένω δεν είναι οι διατάξεις της παραγράφου 2 του άρθρου 93 της Συνθήκης, αλλά οι διατάξεις της παραγράφου 3 του ιδίου άρθρου. Επομένως, ο καθορισμός των αρμοδιοτήτων της Επιτροπής όσον αφορά τα προσωρινά μέτρα, όπως αυτός προκύπτει από τη νομολογία που επικαλείται η καθής, που της αναγνωρίζει μόνον την εξουσία να διατάσσει την αναστολή της καταβολής της ενισχύσεως και να ζητεί τις αναγκαίες πληροφορίες προκειμένου να εξετάσει το συμβιβαστό της ενισχύσεως με την κοινή αγορά, δεν έχει εφαρμογή στην υπό κρίση περίπτωση.

30 Συνεπώς, από καμία διάταξη δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή δεν έχει αρμοδιότητα να επιβάλει στις γαλλικές αρχές να τροποποιήσουν τους κανόνες χορηγήσεως της επίδικης ενισχύσεως.

31 Εξάλλου, και εν πάση περιπτώσει, το γεγονός ότι η αιτούσα έχει ασκήσει, ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, προσφυγή κατά της αρνητικής αποφάσεως που έλαβαν έναντι αυτής οι γαλλικές αρχές δεν επηρεάζει τη νομιμότητα του ζητουμένου προσωρινού μέτρου. Επιπλέον, εφόσον ο ρόλος του εθνικού δικαστηρίου συνίσταται απλώς στο να εξασφαλίζει την τήρηση των υποχρεώσεων των κρατών μελών σε περίπτωση παραλείψεως της κοινοποιήσεως των μέτρων ενισχύσεως, στην υπό κρίση δε περίπτωση, κατά την αιτούσα, το καθεστώς των ενισχύσεων έχει κοινοποιηθεί στην Επιτροπή, η παρέμβαση του εθνικού δικαστηρίου ουδόλως επηρεάζει την εκτίμηση του παραδεκτού και του βασίμου της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

Η εκτίμηση του αρμοδίου επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

32 Με την υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να επιβάλει στις γαλλικές αρχές να απαλλάξουν την προσφεύγουσα, προσωρινώς και για ετήσια ποσότητα 20 000 τόνων ντήζελ βιολογικής προελεύσεως, από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως, όπως προβλέπεται από το άρθρο 32 του προμνησθέντος γαλλικού νόμου επί του προϋπολογισμού για το 1992.

33 Πρέπει, προκαταρκτικώς, να εξεταστεί η σχέση μεταξύ του προτεινομένου μέτρου και των αρμοδιοτήτων της Επιτροπής στο πλαίσιο της εκκρεμούς διοικητικής διαδικασίας.

34 Από το κείμενο της προαναφερθείσας ανακοινώσεως σχετικά με την έναρξη αυτής της διοικητικής διαδικασίας προκύπτει ότι η διαδικασία αυτή κινήθηκε από την Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης και έχει ως αντικείμενο την εξέταση του συμβιβαστού της γαλλικής νομοθεσίας στον τομέα των βιοκαυσίμων με την κοινή αγορά. Η νομοθεσία αυτή προβλέπει, κατά την Επιτροπή, «άμεση ενίσχυση στα βιοκαύσιμα γεωργικής προέλευσης (εστέρες ηλιελαίου και κραμβελαίου και βιοαιθανόλης που παρασκευάζεται από σιτηρά, κόνδυλους ηλιάνθου, γεώμηλα, τεύτλα) και (...) έμμεση ενίσχυση σε ορισμένα βασικά προϊόντα» (σημείο 2 της ανακοινώσεως). Επιπλέον, από τη δικογραφία προκύπτει εκ πρώτης όψεως ότι οι γαλλικές αρχές θέσπισαν αυτό το σύστημα ενισχύσεων χωρίς να κοινοποιήσουν προηγουμένως το σχέδιό τους στην Επιτροπή και ότι έχουν ήδη απαλλάξει από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως ορισμένες επιχειρήσεις που εξακολουθούν να επωφελούνται από το μέτρο αυτό.

35 Όπως υπενθύμισε η καθής, κατά πάγια νομολογία, όταν η Επιτροπή διαπιστώνει, στο πλαίσιο διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης, ότι μια ενίσχυση θεσπίστηκε χωρίς να της έχει προηγουμένως κοινοποιηθεί, όπως προβλέπεται από το άρθρο 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης, δεν μπορεί να λάβει άλλο προσωρινό μέτρο από το να υποχρεώσει το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος να αναστείλει αμέσως την καταβολή της ενισχύσεως και

να της παράσχει, εντός προθεσμίας που εκείνη τάσσει, όλα τα έγγραφα, τις πληροφορίες και τα στοιχεία που είναι απαραίτητα για την εξέταση του συμβιβαστού της ενισχύσεως αυτής με την κοινή αγορά (βλ., ως πλέον πρόσφατη, την προμνησθείσα απόφαση SFEI κατά Επιτροπής, σκέψη 45).

36 Όμως, το μέτρο το οποίο η αιτούσα ζητεί από τον αρμόδιο επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή, να υποχρεωθεί δηλαδή η Επιτροπή να επιβάλει στη Γαλλία να απαλλάξει την αιτούσα, προσωρινώς και εντός ορισμένων ορίων, από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως, βαίνει προδήλως πέραν των αρμοδιοτήτων που αναγνωρίζονται στο καθού όργανο στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας του άρθρου 93, παράγραφος 2, της Συνθήκης.

37 Επιπλέον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ένα τέτοιο μέτρο θα αντέβαινε στους κοινοτικούς κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων (άρθρα 92 και 93 της Συνθήκης).

38 Πράγματι, ο περιορισμός του περιεχομένου των προσωρινών μέτρων που μπορούν να ληφθούν στο πλαίσιο μιας τέτοιας διοικητικής διαδικασίας απορρέει από τις αρχές που διέπουν το καθεστώς των κρατικών ενισχύσεων το οποίο καθιερώνει η Συνθήκη. Το άρθρο 92, παράγραφος 1, της Συνθήκης προβλέπει γενική απαγόρευση «[των ενισχύσεων] που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους». Η απαγόρευση αυτή, όπως έχει υπογραμμίσει το Δικαστήριο, δεν είναι ούτε απόλυτη ούτε ανεπιφύλακτη, καθόσον, ιδίως, η παράγραφος 2 της ιδίας αυτής διατάξεως αναγνωρίζει στην Επιτροπή ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για την έγκριση ενισχύσεων κατά παρέκκλιση από τη γενική απαγόρευση της ως άνω παραγράφου 1.

39 Το άρθρο 93 της Συνθήκης προβλέπει ειδική διαδικασία επιτρέπουσα στην Επιτροπή να εξετάζει διαρκώς και να ελέγχει τις ενισχύσεις. Μεταξύ άλλων, η παράγραφος 3 του άρθρου αυτού θεσπίζει απαγόρευση της θέσεως των ενισχύσεων σε εφαρμογή, με σκοπό να εξασφαλίζεται ότι ένα σύστημα ενισχύσεων δεν θα παραγάγει αποτελέσματα προτού δοθεί στην Επιτροπή επαρκής χρόνος για να εξετάσει επισταμένως το σχέδιο και να κινήσει, ενδεχομένως, τη διαδικασία που προβλέπει η παράγραφος 2 του ιδίου άρθρου και, σε περίπτωση κινήσεως αυτής της διαδικασίας, προτού λάβει η Επιτροπή τελική απόφαση ως προς το αν το σχέδιο ενισχύσεως συμβιβάζεται με την κοινή αγορά.

40 Όπως έχει διευκρινίσει το Δικαστήριο, η αποτελεσματικότητα του συστήματος αυτού προϋποθέτει ότι η Επιτροπή μπορεί να λαμβάνει μέτρα συντηρητικού χαρακτήρα. Τα μέτρα αυτά, ωστόσο, αποσκοπούν αποκλειστικά στην εξουδετέρωση κάθε παραβάσεως των κανόνων του άρθρου 93, παράγραφος 3, της Συνθήκης και, ιδίως, της παραβάσεως της απαγορεύσεως καταβολής των ενισχύσεων η οποία επιβάλλεται, καταρχήν, έως ότου η Επιτροπή λάβει τελική απόφαση ως προς το αν οι ενισχύσεις αυτές συμβιβάζονται με την κοινή αγορά (προμνησθείσες αποφάσεις Γαλλία κατά Επιτροπής, σκέψεις 15 έως 18, και SFEI κατά Επιτροπής, σκέψεις 35 έως 38).

41 Συνεπώς, στο πλαίσιο μιας τέτοιας διαδικασίας, κάθε μέτρο που λαμβάνεται προσωρινώς και δεν αποβλέπει στον σκοπό αυτό δεν δικαιολογείται στο πλαίσιο αυτού του συστήματος και πρέπει να θεωρείται παράνομο.

42 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι το μέτρο που ζητεί η αιτούσα στο πλαίσιο της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων και με το οποίο ζητείται να υποχρεωθεί η Επιτροπή να επιβάλει στις γαλλικές αρχές να απαλλάξουν την Pantochim, προσωρινώς και εντός ορισμένων ορίων, από τον εσωτερικό φόρο καταναλώσεως, όπως προβλέπεται από το άρθρο 32 του γαλλικού νόμου επί του προϋπολογισμού του 1992, αντίκειται στους κοινοτικούς κανόνες περί κρατικών ενισχύσεων.

43 Επιπλέον, πρέπει να τονιστεί ότι, στην υπό κρίση περίπτωση, το προσωρινό μέτρο που ζητείται να λάβει ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής έχει το ίδιο περιεχόμενο και τα ίδια αποτελέσματα με το μέτρο το οποίο, κατά την αιτούσα, παρέλειψε να λάβει η Επιτροπή. Δεν θα ήταν, ωστόσο, σύμφωνο προς τις αρχές που διέπουν την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των διαφόρων οργάνων της Κοινότητας, όπως αυτή έχει προβλεφθεί από τους συντάκτες της Συνθήκης, να μπορεί ο κοινοτικός δικαστής να επιβάλει στην Επιτροπή να δεχθεί την αίτηση προσωρινών μέτρων που της έχει υποβληθεί (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1989, Τ-131/89 R, Cosimex κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-1, σκέψεις 11 και 12).

44 Ομοίως, στην υπό κρίση περίπτωση, η αιτούσα ζητεί από τον αρμόδιο επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να υποκαταστήσει την Επιτροπή στην εκτίμηση του υποτιθεμένου μέτρου ενισχύσεως καθώς και της ενδεχόμενης ανάγκης της επεκτάσεώς του στην αιτούσα προτού το όργανο αυτό λάβει οποιαδήποτε σχετική απόφαση. Επιπλέον, ο αρμόδιος επί των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής θα πρέπει να απευθυνθεί όχι στο καθού όργανο, αλλά μάλλον στο ενδιαφερόμενο κράτος μέλος.

45 Βάσει όλων των ανωτέρω σκέψεων και χωρίς να χρειάζεται να αναλυθεί το βάσιμο των λοιπών ισχυρισμών των διαδίκων, πρέπει να αναγνωριστεί ότι οι νομικές προϋποθέσεις της χορηγήσεως του ζητουμένου μέτρου δεν πληρούνται και, κατά συνέπεια, η αίτηση πρέπει να απορριφθεί.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 21 Οκτωβρίου 1996.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio